

Nr 92.

Godkänd av första kammaren den 24 april 1929
Godkänd av andra kammaren den 24 april 1929.

Riksdagens skrivelse till Konungen angående viss ändring i förordningen angående explosiva varor.

(Första kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande nr 1.)
(Andra kammarens femte tillfälliga utskotts utlåtande nr 5.)

T i l l K o n u n g e n .

Uti inom riksdagen väckta likalydande motioner I: 206 och II: 328 har framställning gjorts, att sådan ändring måtte komma till stånd uti förordningen angående explosiva varor den 18 maj 1928 (nr 139), att däri omförmålt säkerhetsintyg skulle kunna utfärdas av kommunal förtroendeman.

I ovanberörda förordning den 18 maj 1928 stadgas, att viss kvantitet dynamit eller annan för sprängningsarbete avsedd explosiv vara ävensom viss kvantitet tändhattar för sprängämnen må innehavas av den, som för visst ändamål är i behov av angivna myckenheter och med intyg (säkerhetsintyg), utfärdat i stadgad ordning, styrker sig vara så ansedd, att trovärdighet bör skänkas uppgiften om behovet av och ändamålet med den explosiva varan samt att den explosiva varan utan missbruk bör kunna av honom innehavas. Säkerhetsintyget skall vara utfärdat i den ort, där sökanden har sitt hemvist, i stad av polismästaren, där sådan finnes, men eljest i regel av stadsfiskalen, samt å landet av polischefen i orten. Intyg må dessutom utfärdas av den, som blivit av länsstyrelsen särskilt förordnad.

Före 1928 års förordning i ämnet gällde förordningen den 19 november 1897 angående explosiva varor och förordningen samma dag angående explosiva varors transporterande å järnväg. Enligt den förstnämnda av dessa bägge förordningar fingo kyrkoherdar och kommunala förtroendemän utfärda nödiga intyg för förvärv av explosiv vara. För att vinna bättre kontroll över lovligt innehav av explosiva varor och enhetliga principer för utfärdande av tillståndsbevis borttogs genom nu gällande förordning möjligheten att hos nyssnämnda befattningshavare erhålla säkerhetsintyg.

Riksdagen har ej kunnat undgå att finna, att de nya bestämmelserna i förordningen den 18 maj 1928 medfört vissa olägenheter, vilka, utan att lämna ökad garanti mot olaga innehav, föranleda stegrade kostnader för allmänheten

och därjämte i många fall avsevärt ökad omgång och tidsförlust, särskilt som intyg, varom här är fråga, vilka förr plägade beläggas med en kronas lösen såsom vanliga vederhäftighetsbevis, enligt numera i allmänhet tillämpad praxis droge en kostnad av 2 kronor 50 öre i stämpel och lösen, vartill sedan finge läggas eventuella avgifter för myndighetens expediering av beviset, porto o. s. v. Härtill kommer, att med landsfiskalsdistriktens sammanslagning avstånden till vederbörande bevisutfärdare åtminstone i norra och mellersta delarna av landet i allmänhet blivit större än tillföre. Formaliteterna för varans anskaffning förorsaka härigenom ofta, då det gäller mindre partier, större kostnader än dess inköp.

Då det därjämte i många, om ej rent av uti flertalet fall gäller förbrukare i små ekonomiska villkor och direkt samhällsbefrämjande ändamål och arbeten, såsom vägförbättringar, nyodling resp. dränering av jord o. s. v., synes det riksdagen ej vara mer än rätt och billigt att, i den mån den allmänna säkerheten icke åsidosättes, göra formaliteterna för explosiv varas åtkomst så litet betungande som sig göra låter med avseende å kostnader och tidsutdräkt.

Under åberopande av vad sålunda anförts får riksdagen anhålla om sådan ändring av förordningen angående explosiva varor den 18 maj 1928, att däri omförmält säkerhetsintyg må kunna utfärdas av kommunal förtroendemän.

Stockholm den 24 april 1929.

Med undersåtlig vörndnad.
